

Created by

L.J. Smith

Maanlied

1

*Lief dagboek,
Ik ben zo bang.*

Mijn hart bonst, mijn mond is droog en mijn handen trillen. Ik heb zo veel meegemaakt en overleefd: vampiers, weerwolven, fantomen. Wezens waarvan ik me nooit had kunnen indenken dat ze echt bestonden. En nu ben ik doodsbang. Waarom?

Alleen maar omdat ik uit huis ga.

En ik weet dat dat volkomen belachelijk en krankzinnig is. Ik ga eigenlijk nauwelijks weg van huis. Ik ga studeren, en de universiteit is maar een paar uur rijden van dit heerlijke huis waar ik sinds mijn babytijd heb gewoond. Nee, ik ga niet weer huilen. Ik deel een kamer met Bonnie en Meredith, de twee beste vriendinnen van de hele wereld. In hetzelfde studentenhuus, met maar een paar verdiepingen ertussen, woont mijn geliefde Stefan. Mijn andere beste vriend Matt woont maar een klein stukje lopen bij me vandaan op de campus. Zelfs Damon woont dichtbij, in een appartement in de stad.

Serieus, ik zou niet dichterbij huis kunnen blijven, tenzij ik helemaal nooit uit huis zou gaan. Ik ben ook zo'n watje. Maar ik heb het gevoel dat ik net mijn thuis – mijn familie, mijn leven – terug heb, nadat ik zo lang verbannen ben geweest, en nu moet ik opeens weer vertrekken.

Ik denk dat ik deels ook bang ben omdat deze laatste zomerweken zo heerlijk zijn geweest. Al het plezier dat we de afgelopen paar maanden hadden kunnen hebben – als we de kitsune niet hadden hoeven bestrijden, niet naar de Duistere Dimensie waren gereisd, het jaloezie-fantoom niet hadden hoeven verslaan en al die andere Absoluut Niet Leuke Dingen niet hadden hoeven doen – hebben we in drie verrukkelijke weken gepropt. We hebben gepicknickt en logeerpartijtjes gehou-

den, gezwommen en geshopt. We zijn naar de kermis geweest, waar Matt voor Bonnie een grote speelgoedtigger won en knalrood werd toen ze hem gillend van blijdschap om de hals vloog. Stefan heeft me zelfs boven in het reuzenrad gekust, net zoals een gewone jongen zijn vriendinnetje op een mooie zomeravond zou kussen.

We waren zo gelukkig. Zo normaal als ik niet had gedacht dat we ooit weer zouden kunnen zijn.

Ik denk dat dat is wat me bang maakt. Ik ben bang dat deze paar weken een gouden tussenperiode zijn geweest, en dat we, nu de dingen veranderen, weer met duisternis en verschrikkingen te maken zullen krijgen. Het is net als in dat gedicht dat we afgelopen herfst bij Engels lazen: 'Nothing gold can stay'. Niet voor mij.

Zelfs Damon...

Gestommel in de gang beneden leidde haar aandacht af en Elena Gilbert liet haar pen zakken. Ze keek om zich heen naar de laatste dozen die her en der in haar kamer stonden. Waarschijnlijk waren Stefan en Damon gekomen om haar op te halen.

Maar ze wilde haar gedachte afmaken, de laatste zorg onder woorden brengen die tijdens deze perfecte weken aan haar had geknaagd. Ze boog zich weer over haar dagboek en schreef sneller, zodat ze haar gedachten kon opschrijven voor ze weg moest.

Damon is veranderd. Sinds we het jaloeziefantoom hebben verslagen, is hij... vriendelijker. Niet alleen tegen mij, of tegen Bonnie, voor wie hij altijd een zwak heeft gehad, maar zelfs tegen Matt en Meredith. Hij kan nog steeds verschrikkelijk irritant en onvoorspelbaar zijn – zonder dat zou hij Damon niet zijn – maar dat wrede kantje heeft hij niet meer. Niet zoals vroeger.

Het lijkt of Stefan en hij een overeenstemming hebben bereikt. Ze weten dat ik van hen allebei hou, en toch hebben ze zich niet door jaloezie uiteen laten drijven. Ze hebben een hechte band en gedragen zich als echte broers, zoals ik nog niet eerder van hen heb gezien. Er is een broos evenwicht tussen ons drieën dat tot het eind van de zomer heeft standgehouden. En ik ben bang dat de kleinste misstap van mijn

kant dat evenwicht met geweld zal verstoren en dat ik dan net als hun eerste liefde Katherine de broers uiteen zal drijven. En dan zullen we Damon voorgoed kwijt zijn.

Tante Judith riep ongeduldig naar boven: ‘Eléna!’

‘Ik kom eraan!’ antwoordde Elena. Ze krabbelde snel nog een paar zinnen in haar dagboek.

Toch is het mogelijk dat dit nieuwe leven geweldig wordt. Misschien zal ik alles vinden waar ik altijd naar heb gezocht. Ik kan niet eeuwig vasthouden aan de middelbare school en mijn leven hier thuis. En wie weet? Misschien blijft dit goud wel bestaan.

‘Eléna! Er wordt op je gewacht!’

Tante Judith begon nu duidelijk gestrest te raken. Ze had Elena zelf weg willen brengen. Maar Elena wist dat ze geen afscheid zou kunnen nemen van haar familie zonder te huilen, dus ze had Stefan en Damon gevraagd om met haar mee te gaan. Het zou minder gênant zijn om hier thuis emotioneel te worden dan om te staan snotteren op de campus van Dalcrest. Sinds Elena had besloten met de gebroeders Salvatore mee te reizen, had tante Judith zich druk gemaakt om de kleinste details, doodsbang dat Elena’s carrière aan de universiteit niet perfect van start zou gaan nu zij er niet bij was om toezicht te houden. Het was allemaal omdat tante Judith van haar hield, dat wist Elena wel.

Elena sloeg het dagboek met het blauwfluwelen omslag dicht en liet het in een open doos vallen. Ze kwam overeind en liep naar de deur, maar voor ze die opendeed, draaide ze zich om om nog een laatste keer naar haar kamer te kijken.

Hij was zo leeg, nu haar lievelingsposters niet meer aan de muur hingen en de helft van haar boeken uit de boekenkast was verdwenen. Er hingen nog maar een paar kleren in haar kast. De meubels stonden nog op hun plaats. Maar nu haar bezittingen grotendeels uit de kamer waren weggehaald, voelde hij meer als een onpersoonlijke hotelkamer dan als het gezellige toevluchtsoord van haar jeugd.

Er was hier zo veel gebeurd. Elena herinnerde zich nog hoe ze als klein meisje knus naast haar vader op het zitje in de vensterbank had zitten lezen. Zij, Bonnie, Meredith... en Caroline, die ooit ook een goede vriendin van haar was geweest, hadden hier minstens honderd avonden doorgebracht waarin ze elkaar geheimen vertelden, huiswerk maakten, zich omkleedden voor feestjes en gewoon gezellig bij elkaar waren. Stefan had haar hier vroeg in de ochtend gekust, en was snel verdwenen toen tante Judith naar boven kwam om haar te wekken. Elena herinnerde zich Damons wrede, triomfantelijke lachje toen ze hem die eerste keer binnenvroeg, wat nu een miljoen jaar geleden leek. En, niet zo lang geleden, haar blijdschap toen hij hier in een donkere nacht was verschenen, toen ze allemaal dachten dat hij dood was.

Er klonk een zacht klopje op de deur. De deur zwaaide open en Stefan keek haar vanuit de deuropening aan.

‘Ben je bijna klaar?’ zei hij. ‘Je tante maakt zich een beetje zorgen. Ze is bang dat als we nu niet weggaan je geen tijd zult hebben om je spullen uit te pakken voor de introductie begint.’

Elena liep naar hem toe en sloeg haar armen om hem heen. Hij rook schoon en bosachtig, en ze nestelde haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Ik kom eraan,’ zei ze. ‘Het is alleen moeilijk om afscheid te nemen, weet je? Alles verandert.’

Stefan keek haar aan en drukte een zachte kus op haar mond. ‘Ik weet het,’ zei hij toen de kus voorbij was, en hij liet zijn vinger zachtjes over haar onderlip glijden. ‘Ik neem deze dozen mee naar beneden, dan heb je nog een minuutje. Tante Judith voelt zich vast beter als ze ziet dat de auto wordt ingeladen.’

‘Oké. Ik kom zo beneden.’

Stefan liep met de dozen de kamer uit en Elena keek met een zucht nog eens om zich heen. De blauwe bloemetjesgordijnen die haar moeder voor haar had gemaakt toen ze negen was, hingen nog steeds voor het raam. Elena herinnerde zich hoe haar moeder haar met tranen in de ogen tegen zich aan had getrokken, toen haar kleine meid haar vertelde dat ze te groot was voor gordijnen met Winnie de Poeh.

Elena's ogen vulden zich met tranen en ze duwde haar haar achter haar oren, hetzelfde gebaar dat haar moeder altijd had gemaakt als ze diep nadacht. Elena was nog zo jong geweest toen haar ouders overleden. Als ze nog hadden geleefd, waren haar moeder en zij nu misschien vriendinnen geweest en hadden ze elkaar gekend als gelijken, niet alleen als moeder en dochter.

Haar ouders hadden ook op Dalcrest College gezeten. Ze hadden elkaar daar zelfs leren kennen. Op de piano beneden stond een foto waarop ze in hun afstudeergewaad op het zonovergoten grasveld voor de bibliotheek van Dalcrest stonden, lachend en onvoorstelbaar jong.

Misschien zou Elena's vertrek naar Dalcrest haar dichter bij hen brengen. Misschien zou ze meer te weten komen over de mensen die ze waren geweest, niet alleen de vader en moeder die ze had gekend toen ze klein was. Misschien zou ze haar verloren familie vinden tussen de neoclassicistische gebouwen en de uitgestrekte grasvelden van de universiteit.

Ze ging niet weg, niet echt. Ze ging verder.

Elena klemde haar tanden stevig op elkaar en liep haar kamer uit, terwijl ze onderweg het licht uit knipte.

Beneden stonden tante Judith, haar man Robert en Elena's vijfjarige zusje Margaret in de hal op haar te wachten. Ze keken naar haar terwijl ze de trap afliep.

Tante Judith was natuurlijk hypernerveus. Ze kon niet stil blijven staan. Ze wong haar handen, streek haar haar glad en friemelde aan haar oorbellen. 'Elena,' zei ze, 'weet je zeker dat je alles hebt ingepakt wat je nodig hebt? Er is zo veel waar je aan moet denken.' Ze fronste haar wenkbrauwen.

De zichtbare zenuwachtigheid van haar tante maakte het voor Elena gemakkelijker om geruststellend te glimlachen en haar te omhelzen. Tante Judith hield haar stevig vast, ontspande zich even en snoof. 'Ik zal je missen, lieverd.'

'Ik zal jullie ook missen,' zei Elena. Ze drukte tante Judith dicht tegen zich aan en voelde haar lippen trillen. Ze lachte beverig. 'Maar ik kom terug. Als ik iets vergeten ben, of als ik heimwee

krijg, kom ik in het weekend naar huis. Ik hoef niet tot Thanksgiving te wachten.'

Naast hen wipte Robert van de ene voet op de andere en hij schraapte zijn keel. Elena liet tante Judith los en draaide zich naar hem toe.

'Kijk, ik weet dat studenten veel onkosten hebben,' zei hij. 'We willen niet dat je je zorgen moet maken over geld, dus je hebt een rekening bij de studentenwinkel, maar...' Hij opende zijn portemonnee en stak Elena een handvol bankbiljetten toe. 'Voor de zekerheid.'

'O,' zei Elena, aangedaan en een beetje onthutst. 'Heel erg bedankt, Robert, maar dat had echt niet gehoeven.'

Hij klopte haar onhandig op haar schouder. 'We willen dat het je aan niets ontbreekt,' zei hij vastberaden. Elena glimlachte dankbaar naar hem, vouwde het geld op en stopte het in haar zak.

Naast Robert stond Margaret koppig naar haar schoenen te starren. Elena ging voor haar op haar knieën zitten en pakte de handen van haar zusje vast. 'Margaret?' zei ze.

Grote blauwe ogen staarden haar aan. Margaret fronste haar wenkbrauwen en schudde met samengeperste lippen haar hoofd.

'Ik zal je zo missen, Meggie,' zei Elena. Ze trok haar dicht tegen zich aan en haar ogen vulden zich weer met tranen. Het paardenbloemzachte haar van haar kleine zusje streek langs Elena's wang. 'Maar met Thanksgiving kom ik naar huis, en misschien kun je me op de campus komen bezoeken. Ik wil mijn kleine zusje dolgraag aan al mijn nieuwe vrienden laten zien.'

Margaret slikte. 'Ik wil niet dat je weggaat,' zei ze met een klein, verdrietig stemmetje. 'Je gaat altijd weg.'

'O, lieverdje,' zei Elena hulpeloos, terwijl ze haar zusje nog wat dichterbij trok. 'Ik kom toch altijd weer terug?'

Elena huiverde. Opnieuw vroeg ze zich af hoeveel Margaret zich herinnerde van wat er het afgelopen jaar werkelijk in Fell's Church was gebeurd. De Wachters hadden beloofd dat ze bij iedereen de herinneringen zouden veranderen aan die donkere maanden, waarin vampiers, weerwolven en kitsune het dorp bijna hadden vernie-

tigd en Elena zelf was gestorven en uit de dood was opgestaan. Maar er leken uitzonderingen te zijn. Caleb Smallwood herinnerde zich wat er was gebeurd, en Margarets onschuldige gezichtje had soms een vreemde wetende uitdrukking.

‘Elena,’ zei tante Judith weer, met een door tranen verstikte stem, ‘je moet nu echt gaan.’

Elena omhelsde haar zusje nog een keer voor ze haar losliet. ‘Oké,’ zei ze. Ze kwam overeind en pakte haar tas op. ‘Ik bel jullie vanavond op om te laten horen of ik me al een beetje heb geïnstalleerd.’

Tante Judith knikte en Elena gaf haar nog snel een kus voor ze haar ogen afveegde en de voordeur opendeed.

Buiten scheen de zon zo fel dat ze haar ogen moest dichtknijpen. Damon en Stefan stonden tegen het busje geleund dat Stefan had gehuurd en dat was volgestouwd met haar spullen. Toen ze naar voren liep, keken ze op en glimlachten haar allebei op hetzelfde moment toe.

O. Ze waren zo knap, die twee, dat ze na al die tijd nog steeds van haar stuk kon raken als ze hen zag. Stefan, haar geliefde Stefan, met zijn bladgroene ogen die begonnen te stralen zodra ze haar zag, zag er aanbiddelijk uit met zijn klassieke profiel en dat lieve welvinkje in zijn onderlip dat gewoon smeekte om gekust te worden.

En Damon, met zijn doorschijnende bleke huid, zijn fluwelige zwarte ogen en zijn zijdezachte haar, was elegant en dodelijk tegelijk. Damons stralende glimlach zorgde ervoor dat iets in haar zich uitrekte en spon als een vrouwtjespanter die haar mannetje herkent.

Beide paren ogen keken haar liefdevol en bezitterig aan.

De gebroeders Salvatore waren nu van haar. Wat moest ze daarmee? De gedachte deed haar fronsen en ze trok nerveus haar schouders op. Toen trok ze welbewust de rimpels weg uit haar voorhoofd, ontspande zich en keek hen glimlachend aan. Ze zou wel zien wat ervan kwam.

‘Tijd om te gaan,’ zei ze, en ze hief haar gezicht op naar de zon.

2

Meredith drukte de spanningsmeter stevig op het ventiel van haar linkerachterband en las de stand af. De bandenspanning was prima.

De bandenspanning van alle vier de banden was prima. De anti-vries, olie en versnellingsbakolie waren tot de nok toe bijgevuld, de accu was nieuw en de krik en reserveband waren in perfecte staat. Ze had het kunnen weten. Het was niets voor haar ouders om vrij te nemen van hun werk om haar uit te zwaaien nu ze naar de universiteit ging. Ze wisten dat ze geen behoefte had aan getroetel, maar ze toonden hun liefde door te zorgen dat alle voorbereidingen waren getroffen, zodat ze veilig was en optimaal was voorbereid op alles wat er zou kunnen gebeuren. Natuurlijk hadden ze haar niet vertéld dat ze alles hadden gecontroleerd. Ze wilden dat ze zichzelf bleef beschermen.

Ze hoefde nu alleen nog maar te vertrekken. En dat was net het enige wat ze niet wilde.

‘Kom met me mee,’ zei ze, zonder op te kijken, en ze verfoeide de trilling die ze hoorde in haar eigen stem. ‘Een paar weken maar.’

‘Je weet dat ik dat niet kan doen,’ zei Alaric. Hij streelde zachtjes met zijn hand over haar rug. ‘Als ik met je mee zou gaan, zou ik niet meer weg willen. Het is beter zo. Nu kun je net zo van de eerste weken aan de universiteit genieten als alle andere nieuwe studenten, zonder dat iemand je voor de voeten loopt. En ik kom je gauw een keer opzoeken.’

Meredith draaide zich om om hem aan te kijken en ontmoette Alarics starende blik. Zijn mond verstrakte, een heel klein beetje maar, en ze zag dat het afscheid, nadat ze nog maar een paar weken bij elkaar waren geweest, voor hem net zo moeilijk was als voor

haar. Ze boog zich naar hem toe en kuste hem zacht.

‘Beter dan als ik naar Harvard was gegaan,’ mompelde ze. ‘Veel dichterbij.’

Na de zomer hadden Matt en zij beseft dat ze niet hun vrienden konden achterlaten om naar universiteiten buiten hun eigen staat te gaan, zoals ze van plan waren geweest. Ze hadden zo veel samen doorgemaakt, ze wilden bij elkaar blijven om elkaar te beschermen. Liever dan ergens anders naartoe te gaan.

Hun thuis was meerdere keren bijna vernietigd, en alleen omdat Elena de Hemelse Hof onder druk had gezet, was de zaak teruggedraaid en waren hun families gered. Ze kónden niet weggaan. Zij waren de enigen die weerstand konden bieden tegen de duisternis om hen heen, de duisternis die altijd zou worden aangetrokken door de Macht van de leylijnen die het gebied rond Fell’s Church doorkruisten. Dalcrest was zo dichtbij dat ze terug konden komen als er opnieuw gevaar dreigde.

Ze moesten hun thuis beschermen.

Dus was Stefan naar het administratiekantoor van Dalcrest gegaan en had daar zijn vampiermagie aangewend. Plotseling had Matt alsnog de footballbeurs die hij in het voorjaar had afgewezen om in Kent State te gaan studeren, en Meredith werd niet alleen verwacht als eerstejaarsstudente, maar had bovendien samen met Bonnie en Elena een driepersoonskamer in het beste studentenhuis op de campus. Bovennatuurlijke krachten hadden voor de verandering eens in hun voordeel gewerkt.

Toch had ze een paar dromen moeten opgeven om hier te komen. Harvard. Alarics gezelschap.

Meredith schudde haar hoofd. Díe dromen waren toch al onverenigbaar. Alaric had niet met haar mee kunnen komen naar Harvard. Alaric bleef hier in Fell’s Church om de oorsprong te bestuderen van alle bovennatuurlijke verschijnselen die er in de loop van de geschiedenis in het dorp hadden plaatsgevonden. Gelukkig mocht hij van Duke dit onderzoek gebruiken voor zijn dissertatie over paranormale verschijnselen. En tegelijkertijd kon hij in de gaten houden of er in het dorp gevaar loerde. Waar Meredith ook

naartoe ging, ze konden een poos niet bij elkaar zijn, en Dalcrest lag dan tenminste nog op een redelijke rijafstand.

Alarics huid was een beetje gebruind door de zon, en zijn wangen waren bedekt met goudbruine sproeten. Hun gezichten waren zo dicht bij elkaar dat ze de warmte van zijn adem kon voelen.

‘Waar denk je aan?’ Zijn stem was een laag gebrom.

‘Je sproeten,’ zei ze. ‘Je ziet er zo geweldig uit.’ Toen haalde ze diep adem en ze deed een stap achteruit. ‘Ik hou van je.’ Ze sprak snel verder, voor een golf van verlangen haar kon overspoelen. ‘Ik moet gaan.’ Ze pakte een van de koffers die naast de auto stonden en gooide hem met een zwaai in de achterbak.

‘Ik hou ook van jou,’ zei Alaric. Hij pakte haar hand en hield hem even stevig vast, terwijl hij haar in de ogen keek. Toen liet hij haar los, zette de laatste koffer in de auto en sloeg de klep dicht.

Meredith gaf hem een snelle, harde kus en ging vlug achter het stuur zitten. Pas toen ze veilig op haar plek zat, haar autogordel om had en de motor had gestart, durfde ze hem weer aan te kijken.

‘Dag,’ zei ze door het open raampje. ‘Ik bel je vanavond. Iedere avond.’

Alaric knikte. Zijn ogen stonden droevig, maar hij glimlachte en stak zijn hand op ten afscheid.

Meredith reed voorzichtig achteruit de oprit af. Haar handen lagen op de voorgeschreven plekken op het stuur, ze hield haar ogen op de weg gericht en zorgde dat ze rustig ademde. Zonder te kijken wist ze dat Alaric op de oprit stond en haar nakeek terwijl haar auto uit het zicht verdween. Ze perste haar lippen stevig op elkaar. Ze was een Sulez. Ze was een vampierjager, een topstudent en iemand die onder alle omstandigheden het hoofd koel hield.

Ze hoefde niet te huilen. Ze zou Alaric tenslotte terugzien. Gauw. In de tussentijd zou ze een ware Sulez zijn: op alles voorbereid.

Dalcrest was práchtig, dacht Elena. Ze was hier natuurlijk al eerder geweest. Bonnie, Meredith en zij waren er ongeveer een jaar geleden naartoe gereden voor een feest, toen Meredith verkering had